

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 127.641 van 30 januari 2004  
in de zaak A. 135.255/XIV-14.607.**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  advocaat V. THIRY,  
                  kantoor houdende te 4000 LUIK,  
                  Mont Saint-Martin 74

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :  
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX,, van Sri Lankaanse nationaliteit, op 9 april 2003 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2003 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 januari 2003 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 15 april 2003 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 16 september 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SUINEN, die loco advocaat V. THIRY verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 23 december 2002 en zich vluchtelingen verklaart op dezelfde dag; dat op 13 januari 2003 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 10 maart 2003 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

“In de bestreden beslissing van verzoekster wordt verwezen naar de weigeringsmotieven opgegeven in de beslissing van verzoeksters echtgenoot. Het volstaat dan ook het door verzoeksters echtgenoot aangevoerde verweer hier te hernemen:

‘Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, in het bijzonder de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, alsook van artikel 52, § 1, 7/ van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van artikel 1, A, 2) van de Vluchtelingenconventie van 1951;

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

‘Er dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt die bij het administratief dossier is gevoegd waaruit blijkt, dat u gezien de huidige situatie in Sri Lanka niet langer aannemelijk kon maken een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève te koesteren. Op 24 december 2001 werd immers door het LTTE en het leger een staakt-het-vuren in acht genomen. Sinds 23 februari 2002 is een akkoord met betrekking tot een staakt-het-vuren voor onbepaalde tijd van kracht dat zowel door de Srilankaanse autoriteiten als door het LTTE wordt gerespecteerd. Sindsdien hebben verschillende vredesonderhandelingen plaatsgevonden en is de situatie in Sri Lanka drastisch gewijzigd. In deze omstandigheden kan u niet aannemelijk maken waarom u niet elders in Sri Lanka buiten het door het LTTE gecontroleerde gebied, veilig zou kunnen wonen. In een brief van 17 april 2002 verklaart het UNHCR bijvoorbeeld onder meer dat de positie van de Tamils in Colombo is verbeterd. Aangezien u kennelijk zonder problemen werd vrijgelaten door het leger, en niet aannemelijk maakt tegenover het leger een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, is er geen objectieve reden waarom u geen gebruik zou kunnen maken van een interne vlucht binnen Sri Lanka om aan uw mogelijke problemen met LTTE, die eerder van lokale aard (regio Vavuniya) zijn, te ontkomen.’

Dat deze motivering absoluut niet voldoet aan de vereiste van afdoendheid zoals gesteld door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen.

Dat als redenen enkel wordt opgegeven dat er een staakt-het-vuren in Sri Lanka is en dat er voor verzoeker een intern vestigingsalternatief zou bestaan.

Dat daarbij ten eerste dient te worden opgemerkt dat de feiten zoals verhaald door verzoeker op geen enkele manier in twijfel worden getrokken door de Commissaris-generaal.

Dat de motivering van de bestreden beslissing ten tweede impliceert dat eerste tegenpartij aanneemt dat er voor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bestaat vanwege het LTTE, aangezien de beslissing argumenteert dat verzoeker zich in ieder geval wel elders in Sri Lanka, en met name in de hoofdstad Colombo, zou kunnen vestigen.

Dat eerste tegenpartij daarbij stelt dat verzoeker kennelijk zonder problemen werd vrijgelaten door het leger, en niet aannemelijk maakt tegenover het leger een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Dat dit manifest onjuist is.

Dat verzoeker immers zowel tijdens het interview op de dienst Vreemdelingenzaken (verhoorverslag DVZ, p. 13) als tijdens het interview in dringend beroep (verhoorverslag CGVS, p. 13) dat hij dankzij een voorwendsel van het leger de toestemming bekwam om even naar Colombo te gaan, en dat dit onder voorwaarde was dat hij zou terugkeren. Indien de Commissaris-generaal dus stelt dat verzoeker werd 'vrijgelaten', dan is dit onjuist.

Dat de Commissaris-generaal bovendien botweg stelt dat verzoeker niet aannemelijk zou gemaakt hebben tegenover het leger een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zonder daarbij enige nadere uitleg te geven.

Dat de vraag naar de vrees van verzoeker voor vervolgingen vanwege het leger duidelijk gesteld werd, en dat verzoeker daar ook een duidelijk antwoord op gaf (verhoorverslag CGVS, p. 14), een antwoord dat wel degelijk getuigde van een gegronde vrees vanwege het Srilankaanse leger.

Dat de enkele vaststellingen vanwege de Hoog Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) als zou de positie van de Tamils in Colombo 'verbeterd' zijn, geen relevantie heeft voor verzoeker, nu deze stelling voor de Tamils in het algemeen geldt en verzoeker zelf ook een vrees voor vervolging vanwege de Srilankaanse autoriteiten inroept.

Dat het loutere bestaan van een staakt-het-vuren op zich ook geenszins een bewijs vormt van de afwezigheid van vervolgingen die verzoeker ten deel zouden vallen in geval van terugkeer.

Dat uit een persbericht dd. 12 februari 2003 afkomstig van de website van het UNHCR overigens blijkt dat de Hoog Commissaris voor de Vluchtelingen een gedwongen terugkeer van Srilankaanse vluchtelingen tot nader order afwijst (stuk in bijlage.)

Dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende is gemotiveerd, en derhalve de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991, alsook het artikel 52, § 1, 7/ schendt.”;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een, qua inhoud, identiek middel inroept tegen de bestreden beslissing, als dit welke door haar echtgenoot tegen de hem betreffende beslissing, die gesteund is op gelijkaardige feitelijke gegevens, wordt ingeroepen; dat het beroep van de echtgenoot van de verzoekende partij met ‘s Raads arrest nr. 127.640 van 30 januari 2004 werd verworpen; dat de verzoekende partij hetzelfde middel niet meer op ontvankelijke wijze kan inroepen; dat de verzoekende partij geen ander middel aanvoert;

3. Overwegende dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

**Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig januari tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,  
toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. MILOJKOWIC.**

**C. ADAMS.**